

1.11.2023

Krásná Susi

Hra se zpěvy a tanečky

Pavel Hrubý

Krásná Susi

Hra o třech dějstvích se zpěvy a tanečky

Osoby a obsazení

BILL – bratr Susi, kterou unesli indiáni,

JOE – jeho přítel, který ho neopouští ve zlém ani v dobrém

FRANKIE – závislý mlékomaniak, jinak šerif s volnou působností

1. INDIÁN

2. INDIÁN

KRČMÁŘ

SUSI – ZUZANKA – unesená sestra Billa, vychovaná indiány a nyní se před nimi skrývající

MEDVĚD – chytrá a potměšilá šelma

Scénografie

Scéna první a třetí

Mýtina v hlubokém lese. Oheň uprostřed mýtiny – pár polen, červený a žlutý celofán, ventilátorek a žárovka. Okolní stromy naznačeny, pár soušek, vycpané zvířectvo rozličného druhu. Na mýtině mohou být i jakési balvany a klády, případně znázorněná tráva. Nasvětlená je pouze ústřední část, kombinace červená, modrá a zelená. Bodový reflektor na Billa a Joa vedle ohně. Nahrané zvuky lesa.

Scéna druhá

Krčma, kombinace salonu divokého západu a hospůdky na mýtině.

Tři stoly a židle. Dveře s nápisem kuchyně a východ, nasvětlený okenní rám, několik různých sklenic, mléko a čaj v lahvích různého původu, hodiny s kukačkou, velká plechovka s nápisem MED. Na stěnách různé nápisy, výrazně „U medvěda“, a jiné např. „Zvířatům nenaléváme“, „Dětem a rudým bojovníkům naléváme jen do malých sklenic“, „Provoz jen v letní sezóně“, „Horská, dolská a rovinná přírážka 100%“, apod.

Nasvětlení plošné.

Scénář

Jednání první

Scéna první.

Scéna:

Mýtina v hustém lese, uprostřed mýtiny ohniště. Je podvečer, světlo zapadajícího slunce proniká je spoře hustými stromy a nasvětluje pouze centrální část. Tiše praská oheň a z okolního pralesa se ozývají obvyklé zvuky podvečerní džungle. Houkání sýčka, kukání kukačky, bručení medvědů, cvrlikání, praskání, šramocení a dusot kopyt. Na mýtině se povalují a posedávají na kládách a kamenech kolem ohně Bill a Joe. V rukou mají kytary a smutně zpívají.

Píseň BILLa a JOEho:

- BILL: Již druhý rok se prérií toulám,
hledám sestru svojí.
Po nocích po lesích bloumám,
snad čas mé rány zhojí.
Dávno je tomu, dávno co prošla ta krutá chvíle.
Tátu jsem nepoznal. Zuzanku unesli pro své kratochvíle.
- BILL a JOE: Ten divý muž, ta rudá tvář, divoký indián.
- BILL: Slíbil jsem mámě, právě když dospěl jsem,
že Susi vyhledám.
Domů ji přivedu, rány jí vyléčím,
co uštědřil jí krutý indián.
- JOE: Slíbil BILL mámě, právě když rozum bral,
že sestru vyhledá,
domů ji přivede, rány jí vyléčí,
co uštědřil jí krutý indián.
- BILL a JOE: Ten divý muž, ta rudá tvář, divoký indián.
-

BILL: Prošel jsem Nebraskou, Kansasem, Dakotou,...

JOE: Ou nou!

BILL: Stýkal se s bandity, poznal i zubatou,...

JOE: Ou nou!

BILL: Však sestřičku nenašel, nenašel Susi.

JOE: Si,si,si.

BILL: Vidíte, vidíte, jak mě to mrzí.

JOE: Vidíte, vidíte, jak ho to mrzí.

BILL a JOE: Ten divý muž, ta rudá tvář, divoký indián. *(refrén)*

Píseň v několikrát opakovaném refrénu utichá a opět se mýtinou ozývají pouze zvuky lesa.

BILL: Tak je to JOE a ty to dobře víš. Což mohu udělati více? A přesto mi cosi říká, že naše strastiplná pouť se blíží ke konci.

JOE: Máš pravdu Bille. Ty máš vlastně vždycky pravdu. Také cítím, že už brzo bude konec toho našeho plácání se po všech státech Států. Škoda jen, že je tady tolik těch červených mravenců.

BILL: Ty dobře víš Joe, že já se nebojím červených mravenců. I strach z medvěda jsem po dvakrát překonal. Jen kdybych našel svojí drahou sestru, milovanou Zuzanku. I s indiánem bych se serval a tomahawk mu sebral a přes koleno zlomil. Vše udělám, jen když jí naleznu.

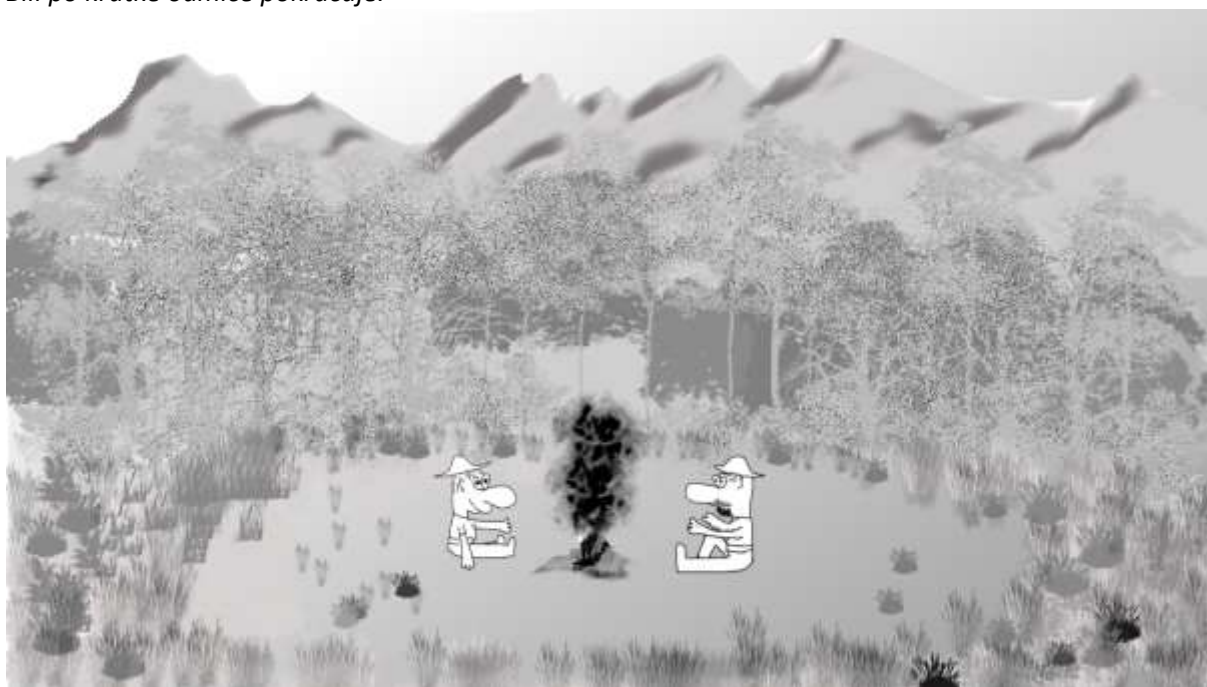
JOE: Věřím ti Bille. Jen toho medvěda ti moc nevěřím. Ale to nevádí. Pověz mi raději o tom, jak Zuzanku poznáme. Když tvou sestřičku unesli bylo ti deset měsíců a Zuzance rok a

půl. Řekni, podle jakých znamení zjistíme, že jsme našli tu pravou? Představ si, že bychom se pomýlili a ty bys v záchvatu bratrské lásky začal líbat nepravou sestru. Takový omyl bych ti neodpustil.

BILL: Ačkoliv jsem ti JOE nejméně desetkrát na tuto otázku odpověděl, učiním tak, jako trpělivý pedagog i po jedenácté. Snad si opět zapamatuješ další část mého výkladu, střípky vědomostí si k sobě poskládáš, sobě poznání učiníš, jasněji v některých věcech mít budeš a snad i poučení pro čas budoucí sobě vezmeš. Tiše sed', nevrť stále sebou a pozorně poslouchej. Zuzanka a já jsme téměř k nerozeznání. Matka má několikrát, ba i třikrát denně, mě ujišťovala, že stačí pohled do zrcátka a na Zuzanku a každý trapný omyl je vyloučen.

Joe si pochybovačně si prohlíží Billův knír.

Bill po krátké odmlce pokračuje.

BILL: A pak! Což nic již neznamená krev, kterou máme společnou?! Hlas krve, Joe, to je mé hlavní vodítko... A nakonec, vždyť musí mít občanský průkaz!

JOE: Děkuji ti Bille za obsáhlé vysvětlení, které jsem zčásti dobře pochopil. Teď již vím, jak Zuzanku poznám. Zrcátko mám... (vytahuje z kapsy zrcátko).

BILL (dojatě): Ano, JOE, Vždy jsem věděl, že je na tebe, mého nejlepšího přítele, spolehnoutí. Vzpomínáš si, jak zkoumali tvůj duševní stav, a já jsem za tebe zfalšoval test inteligence?

JOE: A pak jsi perfektně zorganizoval můj útěk z blázince, kam mě okamžitě odeslali. Nikdy to to Bille nezapomenu. Udělal jsi pro mne více, než bylo tvou povinností. Avšak ...

BILL: Počkej Joe, neslyšíš nic?

Z lesa se ozývá střelba, kletby, křik, mručení medvěda a hihhi indiánů.

JOE (naslouchá): Nic zvláštního, Bille,... a přece. Zdá se, že mé vycvičené stopařské ucho cosi zaslechlo. Nebude to Frankie?

BILL: Asi máš pravdu, JOE. Nikdo jiný to být nemůže. V těchto hlubokých lesích jsme pouze ty, já a Frankie. A nikde ani živáčka. Až jde z té pustiny strach.

Lesem se propíží postupně medvěd a dva indiáni, několikrát po sobě.

JOE: Zapomněl jsi na červené mravence, Bille. Těch je tu strašná spousta. A já je nemám rád. Koušou a strašně rychle se množí.

Bill a Joe zpívají píseň osamění.

JOE: V hlubokém lese, sám jen s kytarou a písni prastarou.

BILL: V tichu půlnočním, poslouchat zpěv sýčka.

JOE: Ve vůni trávy najít mravence a ty zašlapat.

BILL: K ohni se položit a unavená zavřít oční víčka.

JOE: V praskotu plamenů krásný sen si nechat zdát.

BILL: Nechat si zdát o velkém městě.

JOE: Nechat si zdát o mostech a věžích.

BILL: Nechat si zdát.

JOE: Nechat si zdát.

Na mýtinu vbíhá Frankie, střílí několikrát za sebe do lese a volá:

FRANKIE: Ne, ne! S vámi nechci mít nic společného! Fúj! Mléko (výstřel), mléko (výstřel), slyšíte, vy namazané rudé kůže?!

Frankie usedá k ohni.

FRANKIE: Dobrý večer vespolek. Co tak smutno?

BILL: Dobrý podvečer. Myslím, Frankie, že jsem ti včera v krčmě U modré žáby nad sklenicí vychlazeného podmáslí vysvětloval smutné okolnosti našeho dlouhého putování. Je pravda, že tu poslední rundu kefiru jsme si objednávat již nemuseli. Tobě se dnes, jak pozoruji, pletou myšlenky a tady Joe stěží doběhl k lesu.

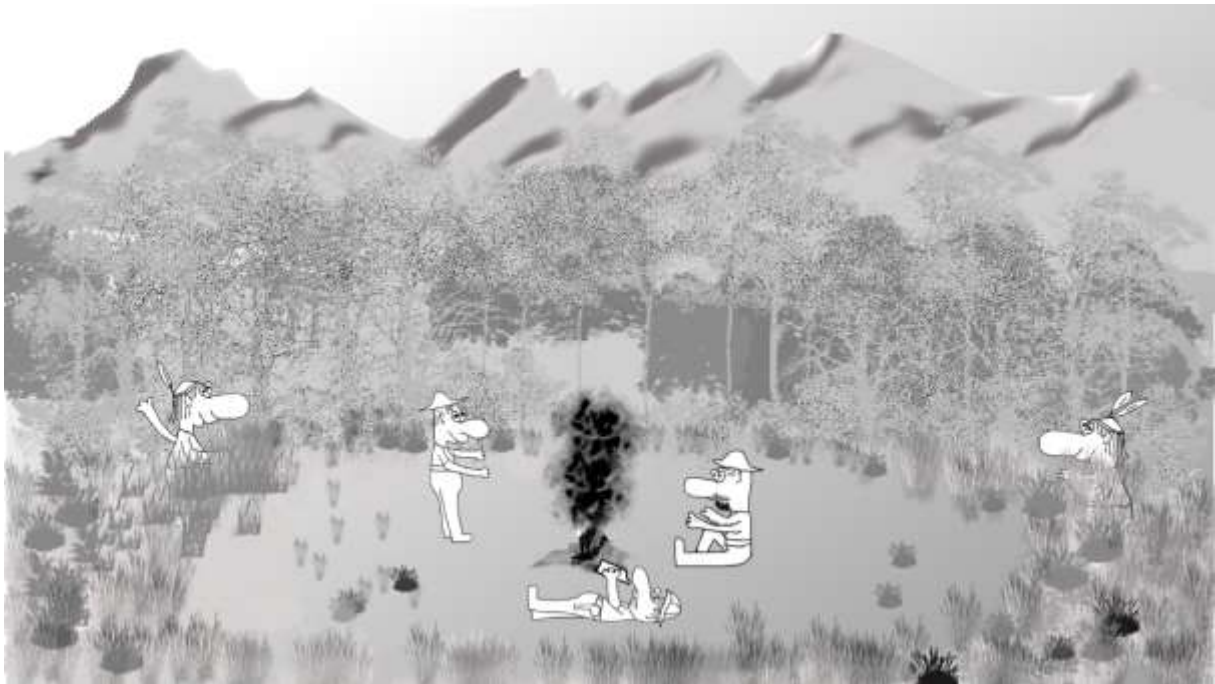
JOE: Dobrý večer, Frankie. Hov do jo do?

BILL: Sedíme tu na této pusté mýtině a plánujeme s Joem kam se pustíme dále za Zuzankou, mou unesenou a ztracenou sestřičkou.

Frankie sebere Billovy polní láhev a pije jí do dna.

FRANKIE: Uf, mléko to tedy není, ale co se dá v těchto hlubokých lesích dělat.

BILL: Ano Frankie. Překonat sám sebe. To je nejtěžší. Právě jsi však vypil celou naši zásobu dezinfekční whisky Black and White a obávám se, že tvůj metabolismus bude trochu narušen.

Frankie si lehá si a usmívá se a začíná si tiše pobroukávat.

FRANKIE: Bille, Bille, když jsi mě tak zbaběle opustil před nočním mléčným barem , bylo hůř. Vyslechl jsem však dvě rudé kůže. Stopa vede k medvědovy.

JOE: Alespoň ven z toho zatraceného lesa od těch zatracených červených mravenců.

BILL: Tomu bych zase tak moc nevěřil. Třeba jsi po tom keříru špatně rozuměl. Tolik anglicky zase neumíš. Třeba jsi zaslechl, že medvěd jde po stopě?

FRANKIE: Ne, ne Bille. V krčmě U medvěda se prý dozvíme více o tvé drahé sestře. Vím to jistě. Říkali si to ti dva indiáni. Mazavkové. Ne, Mohawkové.

BILL (*vzrušeně*): Tak přece. Já to tušil. Právě před chvílí jsem to tady svému příteli Joeovy líčil. Slyšíš Joe? Nech ty červené mravence! Musíme dál! Musíme dál!

Bill strká do Frankieho, který již usnul.

Bill se zvedá, mává rukama a volá.

BILL: Dál, jen dál. Vzhůru za Zuzankou. Vzhůru na medvěda. Vzhůru... Již vzhůru psanci,.. ale co to pletu, na cestu, na cestu,...

Bill začíná tančit a prozpěvuje. Joe a Frankie jsou vztaženi do víru tance a zpěvu.

Taneční píseň Stopa

BILL a JOE společně:

Teď již máme stopu, stopu, stopu.
Projdeme se trochu, trochu, trochu.
Vzhůru chlapci na medvěda, na medvěda, na medvěda.
Krčmář řekne, kde Susi hledat, Susi hledat, Susi hledat.
Teď již máme stopu, stopu, stopu.
Teď již máme stopu, stopu, stopu.

Vyrazíme rychle, rychle, rychle.
Překazíme pikle, pikle, pikle.
Vzhůru chlapci na medvěda, na medvěda, na medvěda.
Krčmář řekne, kde Susi hledat, Susi hledat, Susi hledat.
Teď již máme stopu, stopu, stopu.
Teď již máme stopu, stopu, stopu.

Nebudem se báti, báti, báti.
Máme Susi rádi, rádi, rádi.
Vzhůru chlapci na medvěda, na medvěda, na medvěda.
Krčmář řekne, kde Susi hledat, Susi hledat, Susi hledat.
Teď již máme stopu, stopu, stopu.
Teď již máme stopu, stopu, stopu.

Poté odcházejí. Indiáni a medvěd se vyplíží z lesa a neobratně opakují jejich exhibici.

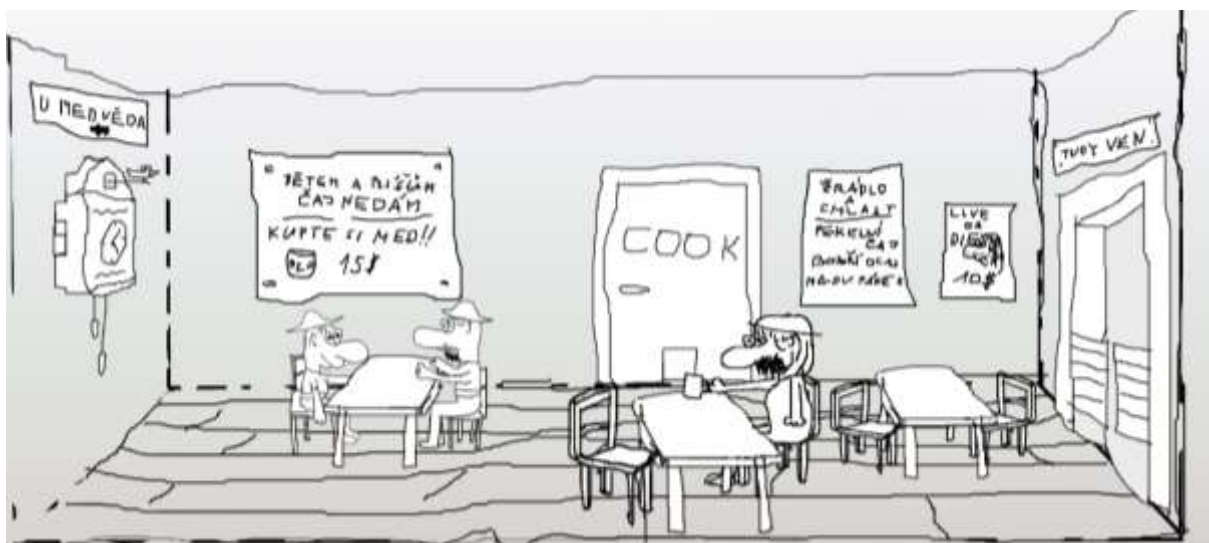
Za zpěvu padá opona.

Konec prvního jednání.

Jednání druhé

Scéna druhá.

Krčma „U medvěda“. Na scéně jsou rozmístěny tři stolky se židlemi, v pozadí visí na stěně kukačky, vedle nich velký nápis U medvěda, dále jsou zde znázorněny dveře s nápisy Východ a Kuchyň, nasvětlený okenní rám, který ukazuje, že venku je nevlídné počasí. V místnosti je pouze vetšý stařík, s dlouhým bílým vousem, z rádia zaznívá rokenrol a stařík tančí po místnosti. V okamžiku, kdy z kuchyně přichází krčmář, náhle stařík sedí u stolku a třesoucí se rukou upíjí ze sklenice čaj. Krčmář se na něj chvíli podezíravě kouká a pak vypíná rádio. Do nastalého ticha začnou kukat kukačky a zvenčí se ozývají zvuky prudkého lijáku, bouře a zemětřesení. Otvírají se dveře a vchází Bill a Joe.

BILL: Tak vidíš Joe, že jsme šťastně došli. Ani ten shnilý most, ani ten lev, co nás honil, nám nezabránili dorazit až sem.

JOE: Máš pravdu Bille. Až na to, že to nebyl lev, ale králík, že nehonil nás, ale my jeho, a že tam žádný most nebyl. Jinak jsi bezvadně shrnul útrapy a potíže našeho putování.

BILL: A Frankie se se nám po cestě někde ztratil. Alespoň ho tu nevidím. A Susi tu také není.

Stařík se při slově Susi bleskově rozhlédne a začne se nenápadně plížit ke dveřím.

BILL: Hej starče. Kam bys chodil. Venku je slota, že by psa nevyhnal. A také, jak pozoruji, jste trochu špatný na nohy. Krčmáři! Hej, krčmáři!

Krčmář (objeví se ve dveřích do kuchyně): To je tady najednou hlučno. No jó, zase hosti. Co si pánové budou přát? Sedneš, dědku! Ten čaj si odpracuješ. Pánové si také dají čaj?

JOE: Pekelně horký čaj. Mravence tu nemáte?

Krčmář: Ne. Indiánská jídla nevedeme. Máme párek z medvěda a bobří ocasy.

JOE: To je dobře. Já si dám čaj.

BILL: Já se také povyrazím. Dám si velký čaj s medem. Krčmáři. Mám jeden velmi důležitý dotaz. Nějaké dívky sem nechodí?

Krčmář: Tady to je slušná restaurace. Sem nechodí téměř nikdo. (odchází do kuchyně)

BILL: Tak mám pocit JOE, že stopa zřejmě byla chybná. No, alespoň mají čaj a také se konečně dozvím, kolik je hodin. (Vstává od stolu a jde si prohlédnout kukačky).

JOE (na staříka): Starče, máš rád mravence?

Stařík něco mumlá a mává rukou.

BILL (od kukaček): Kolik mají hodiny ručiček? Čtyři?

JOE (na starce): A červené mravence taky nemáš rád, vid'?

Bill odskočí od hodin, když začnou kukat a nahlas počítá. Když dopočítá do třinácti, kroutí hlavou a jde si zase sednout.

Krčmář přichází a nese dva čaje.

KRČMÁŘ: Tak pánové, už se to nese. Dva pekelné čaje. A tady pro pána bude s medem. Nechcete ocas?

Joe udiveně na krčmáře kouká.

Bill kroutí hlavou. Krčmář pokrčí rameny a odchází zpět do kuchyně.

BILL (napije se čaje a vyprskne): To je ale pekelný čaj.

Krčmář (z kuchyně): Chutná? To je specialita. Vařím ho podle jednoho starého receptu od babky kořenářky. Jaga se jmenuje nebo tak nějak.

Joe ani nedutá a tiše upíjí.

Stařík si zatím vyndá noviny a začíná luštit křížovku.

BILL (sáhne po kytaře a začíná zpívat):

Jó čaj ten já mám rád, to je můj kamarád,
večer když jdu spát, šálek čaje mi u postele musí stát.
Když napiji se čaje, ucítím dech kraje,
kde se čajové keře k sobě tulí
a slzy potlačuji vůlí.

Jó čaj ten já mám rád, to je můj kamarád.
Když ucítím vůni čaje, hned jak bych se vrátil z ráje,
není nápoj lahodnější, to mi potvrdí i zdejší,
není nápoj zdravější,
to tvrdí ti nejmoudřejší.

Jó čaj ten já mám rád, to je můj kamarád,
kdo napije se čaje, v krásu plnou se rozvíje.
Proto já mám čaj tak rád a je to také na mě znát.
Proto piji tak rád čaj, všichni to na mě hned poznaje...

Lá, lá, lá,...

Během zpěvu se do krčmy ostražitě vplíží dva indiáni a usednou ke třetímu stolu. Krčmář vyhlédne ze dveří, přehlédne místnost a udiveně zakroučí hlavou. Indiáni si posunkovou řečí objednávají také čaj.

Indiáni pijí čaj a pokračují v rozhovoru posunkovou řečí, během rozhovoru si ukazují amulety, tomahawky, nože, obrázkovou knížku a tak stále dokola.

BILL (podezíravě oba indiány pozoruje): Krčmáři, hej krčmáři!

Krčmář: Host si bude ještě něco přát? Čaj nedopil a má zase přání? To jsou ale hosti. Náš host, náš pán. To jo. Ale odsud' až posud'. Informace neposkytujeme, zavírací hodina se blíží a hosti si zase něco přejí. To je tu ale dneska nabyto. Ještě tu chybí medvěd a je tu plno.

BILL sleduje monolog krčmáře a pak mává rukou, krčmář také mává rukou a zase mizí v kuchyni. Do místnosti se vplíží medvěd a sedne si ke stolu, kde sedí stařík a začne bručet. Stařík mu potěšeně naslouchá a oba si ukazují v křížovce a pak na kuchyni. Medvěd kývá hlavou a pak se plíží do kuchyně. Indiáni se dávají do zpěvu a poslěze i do tance. Poplácávají medvěda přátelsky po zádech a volají „Míša, Míša!“.

Zpěv indiánů:

Medvěd to je lesů pán, lepší je jen indián.
Indián je lepší. Indián je lepší. Indián je lepší,
než medvěd, i když zdejší.

Medvěd a indián,
indián a medvěd,
Medvěd a indián,
indián a medvěd.

Míša, Míša, Míša,...

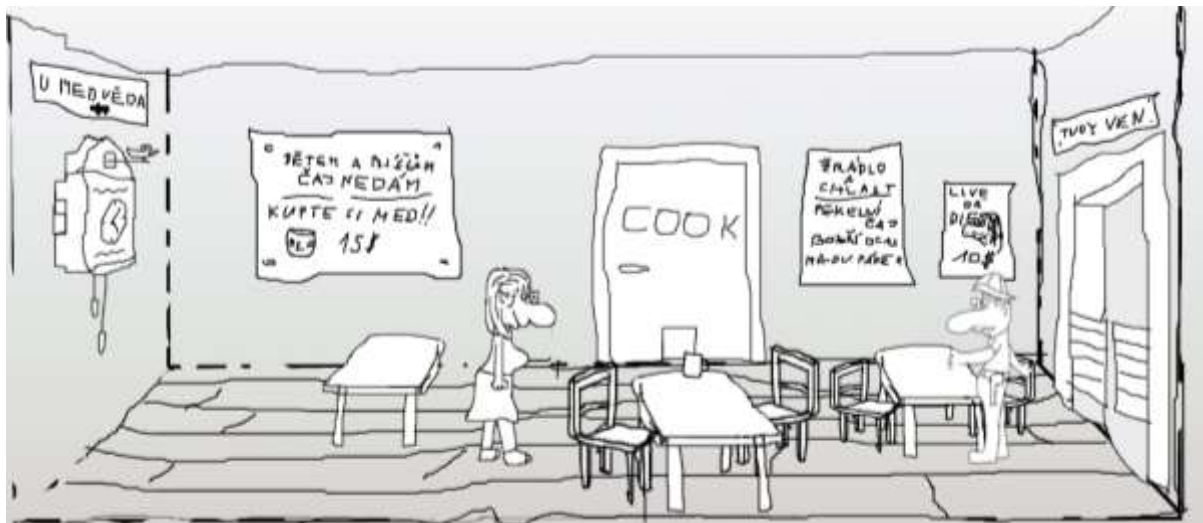
My jsme lesů rudí páni, jen s medvědy jsme kamarádi,
je to kamarád, je to kamarád, je to kamarád
a umí si s námi hezky hrát.

Medvěd a indián,

Vypálí několik ran. Střídavě míří revolverem do kuchyně, na kukající kukačky a na dveře vedoucí ven z krčmy. Z kuchyně vybíhá nejdříve krčmář, za ním medvěd a prchají před výstřely ven z krčmy. V krčmě zůstává jen stařík, který míří revolverem na dveře.

Pak se začne radostně usmívat, poté se začíná odmaskovávat, sundá vousy, paruku, brýle, odhodí starou zašivanou kutnu a místo vetchého staříka tu najednou stojí Zuzanka.

Smutně se rozhlédne po náhle ztichlé krčmě a pravi:

ZUZANKA: Tak bráška si pro mě přišel. Chlapec, jeden, a nebojí se ani indiánů. Těch indiánů, před kterými se již dva roky schovávám v masce vetchého starce, aby mě opět neodvlekli do těch svých hnusných maringotek. Čekám na svého zachránce a zatím se objeví bratr. Maminka bude mít jistě starost, a proto ho za mnou poslala. Ale přece se mu neprojevím v krčmě. Fuj. Co by si o mě pomyslel. Asi jen to nejhorší. A ještě tu byli indiáni, co po mě pasou. Mohli by ho taky odvléct. Vždyť ho vlastně odvlekli. Já ubohá. Nikdo se mne nezastane. Jsem taková malá, opuštěná, unesená, ubohá chudinka.

Píseň Zuzanky

ZUZANKA:
Dívka svěží jako jarní vánek, v osidlech černých skončila,
nepoznala již sladký spánek, u zlých indiánů skončila.

(: refr.: Jak krutý je osud děvčete v indiánské osadě,
chodí bosa, jí jen zbytky a ostatní je nasnadě. :)

Pak jednou přišel velký vítr, a odfoukl to dívčinu,
teď se skrývá, chudák holka, svou chtěla by poznat rodinu.

(refr.:)

Nikdy nepoznala matku svou a neviděla bratra svého,
poznala jen dobu zlou a indiána strašně zlého.
Teď po lesích se skrývá a pláče strachem z rudochů,
jak stařík sebou kývá, nechce zpět do indiánského kutlochu.

(refr.:)

Tou dívkou ztrápenou jsem já, jen já,
ach, ať nikoho stejný osud nepotká.
Snad lepší by bylo skočit do vody,
jen kdyby tu byla řeka. Mám zlé to příhody.

(refr.:)

Otvírají se dveře krčmy a ve dveřích se objevuje FRANKIE s šerifskou hvězdou na prsou.

FRANKIE: Bdím či sním? Je to snad šalba či jen klam? Kde jsi ses tu vzala, dívka líbezná, zde v tomto doupěti neřesti a hříchu? Spěchám sem zadržet několik podezřelých cizinců a místo nich spatřím dívku srdce svého.

ZUZANKA: Ach šerife. Již několik let se schovávám před krutými indiány a čekám na opravdového muže, který by mne ochránil a schoval. Smím doufat, že vaše mužné srdce neodvrhne prosbu o ochranu ubohé dívčiny?

PÍSEŇ ŠERIFA A ZUZANKY:

Šerif a Zuzanka společně:
Proč si máme lhát,
že toulání mám rád(a).
Vždyť naše srdce bijí spolu.
Jak klokot slavíka
u mého (tvého) zlatého dolu.

Zuzanka: Asi tě ráda mám, stůj.
Řekni, kde je asi ten důl?
Šerif: Asi tě mám také rád.
Do tvého dolu chtěl bych se podívat.

Šerif a Zuzanka společně:
Jen co ty doly najdeme,
společně tam půjdeme.
Budeme dolovat spolu zlato,
pak to bude určitě stát za to.

Šerif: Ty budeš navždy moje zlato.
Zuzanka: Ty budeš navždy moje zlato.

Šerif a Zuzanka společně:
Vždyť zlato nikdy nezrezaví,
jak praví odborníci praví,
Cestu nám ukáže zlatý zvonec,
naší lásky nebude nikdy konec.

Šerif a Zuzanka odcházejí ruku v ruce z krčmy.

Jednání třetí

Scéna první, oheň dosud hoří. Z lesa se ozývají obvyklé zvuky americké divočiny. Mýtinou se proplíží indiáni a jeden z nich nese pikslu s medem. Neustále se ohlížejí a říkají: "Uf, uf, medvěd, uf, uf,..." Po chvíli se pasekou batolí medvěd. Když přejde, objeví se BILL.

BILL: Tady je mi to nějaké povědomé. Jako bych se tu již jednou ocitl.

Chvilí mlčky hledí do ohně.

BILL: To jsem dopadl. Indiáni mi utekli, krčmář spadl do propasti a medvěd mi málem utrhl ... snad jen nohavici u kalhot. Joe skočil za krčmářem, který volal „Pojďte všichni honem sem“. Tak tam Joe honem šel. Alespoň fotografie mi zbyla. Zuzanko, Zuzanko, kde ses mi ztratila? Z těch indiánů bych pravdu dostal, jen kdyby mi neutekli. Jsem to ale smolař. Co si počnu?

Píseň BILLA:

Když jsem já Susi hledal
našel jsem jen starou botu,
v botě bylo malé kotě,
do útulku jsem ho předal.

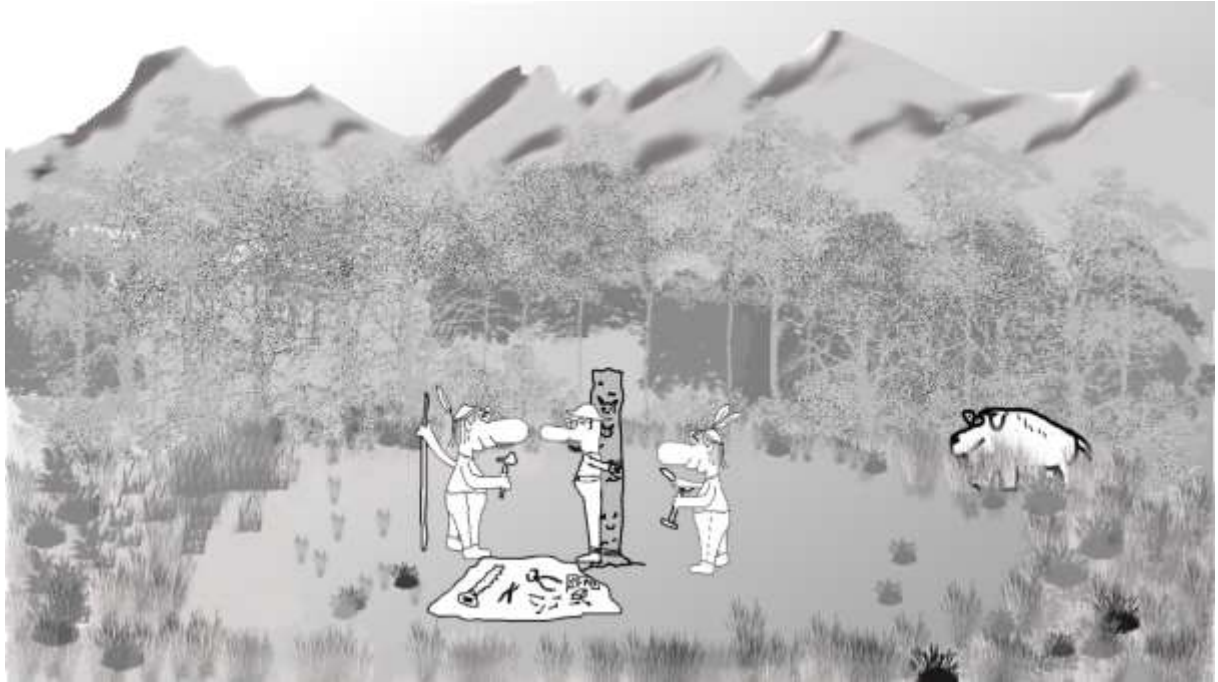
Horší byl i další rok,
bloudil jsem jako bludička,
pak jsem spadl do vodopádu,
k zoufalství zbýval jen krok.

Smůla se mi na paty lepí,
v horách jsem zažil vánici,
omrzl jsem jak bobřící.
Osud mi další facku vlepí.

Je to chůze po tom světě,
kam se noha šine.
Indiánů je tu plno!

Co vlastně po mě chcete?

V tom se přičítí indiáni, Billa přes jeho energetické protesty sváží a připoutají ke stromu. Těší se na ukázkové mučení a chystají si pracovní pomůcky. Poté začínají tančit kolem mučednického kůlu a zpívají.

Píseň indiánů:

Chytili jsme na pasece bledou tvář, bledou tvář, bledou tvář,
protože má jeho oheň špatnou zář, špatnou zář, špatnou zář.

Ted' nebudeme hodný indián, hodný indián, hodný indián,
Bledá tvář bude křičet jako pavián, jako pavián, jako pavián.

Velká sláva, přivedeme také medvěda, také medvěda, také medvěda,
pak nastane naše doba oběda, doba oběda, doba oběda.

Jako dezert si uděláme pečené uši, pečené uši, pečené uši,
a pak se podíváme, jak nám to sluší, jak nám to sluší, jak nám to sluší.

Ted' nebudeme hodný indián, hodný indián, hodný indián,
Bledá tvář bude křičet jako pavián, jako pavián, jako pavián.

1. INDIÁN: Ty blbá bledá tvář. My tě chytnout a svázat. My velká hrdina.
2. INDIÁN: My rudá tvář. My chytrá indián. Tvá sestra taky chytit a svázat.
1. INDIÁN: My chytit tvá sestra Susi až ji zase najít. Davaj fotku.
- BILL: Nemám pánové rudokožci žádnou fotografii. Ztratil jsem ji u propasti.
1. INDIÁN: Bledá tvář je lhář. My mu nevěřit. My se ho zeptat malou mučánek.
2. INDIÁN: Malý mučánek dá velká fotka.
1. INDIÁN: My velkého bílého o málo zmenšit. My kus jeho uříznout aby mluvílo.

2. INDIÁN: Já rád mučánek.

Indiáni chystají pilu, kombinačky a několik hřebíků.

BILlova píseň na rozloučenou.

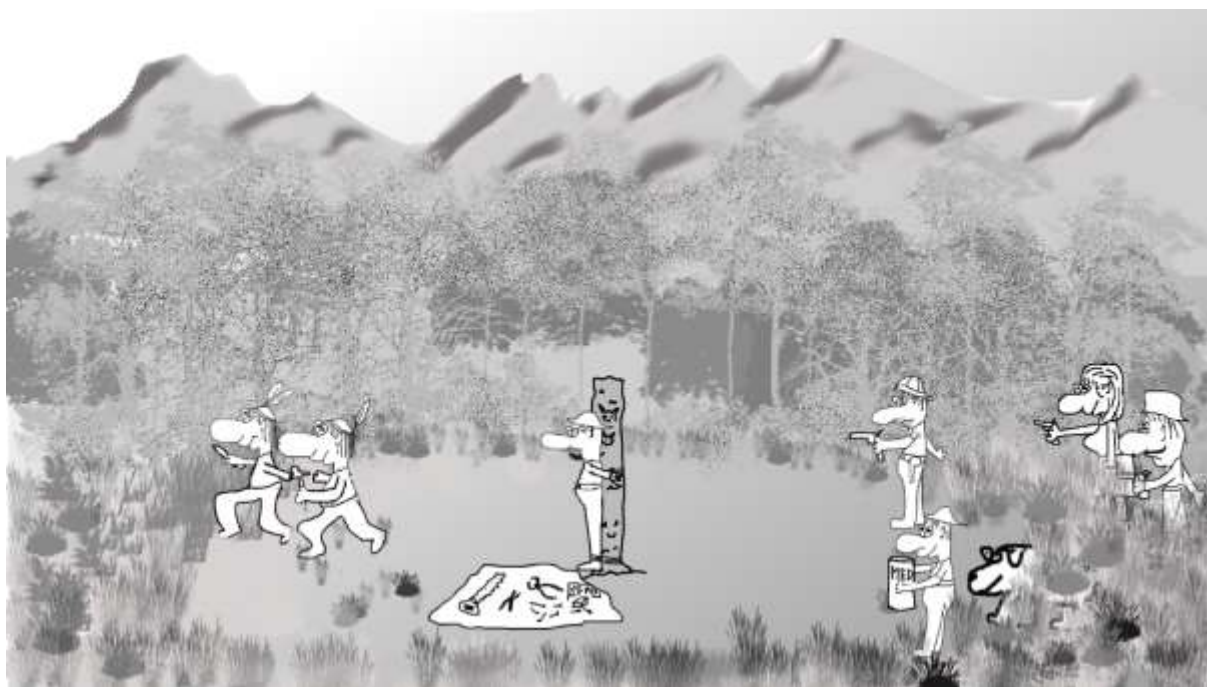
Měl jsem rád ten mlčenlivý les,
a louku rozkvetlou,
a říčku zurčící,
a vůkol voněl vřes.

Studánku stříbrnou,
kde vodomilky plavou,
tehdy padal déšť,
když brouzдал jsem se travou.

Teď loučím se,
teď loučím se,
s tou krajinou milou,
Již nikdy nespátřím svojí Zuzanku milou.

Měl jsem rád,
ty hluboké lesní tůně,
kam srnky chodí pít,
kolkolem smrků vůně.

Teď loučím se,
teď loučím se,
s tou krajinou milou,
Již nikdy nespátřím, svojí Zuzanku milou.

*Na paseku vbíhá Šerif - Frankie, Joe, Susi - Zuzanka a krčmář ozbrojení revolyvery.
Joe nese pikslu s medem a za ním se škemrejíce plazí medvěd.*

FRANKIE: Ha padouši. Všichni pohromadě. Vy rudé kůže, pracky nahoru!

Indiáni na nic nečekají a vykřikují:

INDIÁNI: Zrada blbých bledých tváří. Bacha šerif. Mizíme vole.

Indiáni mizí v lese. FRANKIE s krčmářem a medvědem jdou za nimi. Joe se volným krokem přiblíží k Billovy a pozorně zkoumá nástroje indiánů. Bill má oči jen pro Zuzanku.

BILL: Sestra, to je moje sestra. Pusťte mě k ní. (Cloumá provazy.)

SUSI: Milovaný bratře. Ti prokletí indiáni ti ublížili. (Vyprošťuje ho z pout.)

BILL: Moje milovaná sestro Susi. Co jsem se tě nahledal. Pojď, půjdeme domů. Maminka čeká.

SUSI: Půjdeme, bratře. Ale já nepůjdu sama. Sjednala jsem si milý ozbrojený doprovod.

BILL: Já také nepůjdu sám. Mě doprovodí můj věrný přítel Joe.

Píseň BILLa a Zuzanky.

BILL: To tehdy padal déšť,
dnes již vem to nešť.
Jsi jak duhová víla,
moje sestřičko milá.

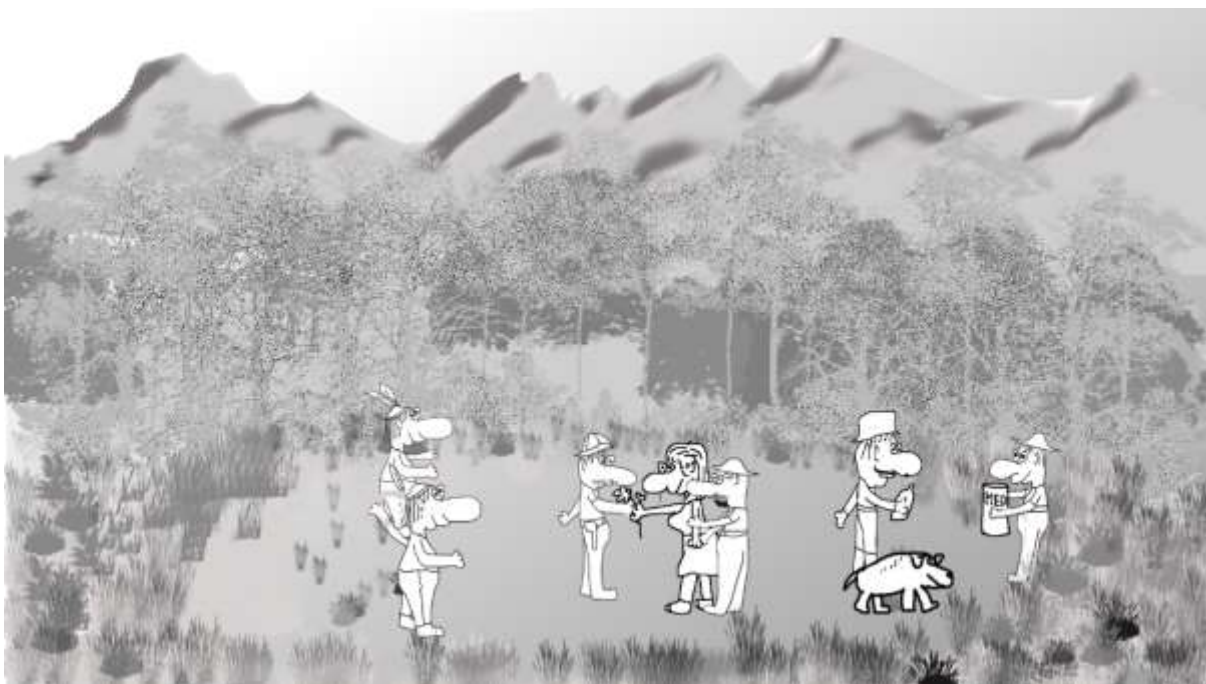
ZUZANKA: Mám ráda cestu lesní,
kde potoky po kamenech běsní,
kde na pasece voní tymián,
tam cesta vede domů k nám.

Společně: Růže kvetou dál,
bratr o sestru se bál.
Spolu půjdem za chalupou,

kde máminy králíci dupou.
Tam kde končí les,
a štěká mámin pes.
Tam kde nikdo nepláče,
a voní čerstvé koláče.

Na mýtinu přichází FRANKIE, krčmář a medvěd a ženou před sebou oba dva indiány.

1. INDIÁN: My mít rádi bílá tvář.
2. INDIÁN: My dělat dycky jen legraci.
1. INDIÁN: My si fakt dělat legraci. My dycky hodná indián.
2. INDIÁN: My si hrát se Susi jen na honěnou. Vid' Susi.
1. INDIÁN: My hrát se Susi na schovku. Ona vždycky vyhrát.
- SUSI: Takže uznáváte, že jste i tentokrát prohráli.
1. INDIÁN: Naše bílá sestra mít zase navrch.
2. INDIÁN: Naše bílá sestra vyhrát i naše maringotka. Howgh.
1. INDIÁN: Naše bílá sestra vyhrát i medvěda a vzít ho zpátky do Humberto. Howgh.
- BILL: Nevěřím svým uším. Ty jsi si s nimi opravdu jen hrála na honěnou a schovávanou.
- SUSI: Opravdu. Vždyť jsou to moji adoptivní bráškové. Tohle je Půlnoční řev a tenhle se jmenuje Libové telecí. A víš, ty indiánské hry mají taková zvláštní pravidla.
- FRANKIE: Jako šerif jim exemplárně naplácám za ty pravidla.
- BILL: Tak já nemám jen sestru, ale i bratry. Pojdte na mojí bratrskou hrud', vy moji rudokožci.
1. INDIÁN: Uf, bratr.
2. INDIÁN: Uf, a takový šereda.
- JOE: A co já?
- FRANKIE: Ty mě opravdu nepoznáváš Joe? Jsem tvůj nevlastní strýc.
- JOE: Strýčku!

Píseň vespolek:

A tak končí tato komedie,
někdo se směje, jiný herce bije.
Můžeš zůstat, můžeš jít,
dát si pivo, slivovici pít.
Vzhůru k výškám můžeš hledět,
bude lépe, když zůstaneš sedět.
Venku se již vichr zvedá,
stoly a lavice odnáší, jít se nedá.
Z hor nám vane vítr velice,
pan Zdeněk má čisté sklenice.
Tak se mějte lidé drazí,
slunce v duši mějte,
a mějte se rádi.

Opona.

Konec.